Upsala den 17 September 1896

Älskade föräldrar!

Det är nu lördagsqväll o jag slår mig ned för att skrifva några rader till mina kära pappa o mamma.

Här i Upsala är så tråkigt, så det kan inte beskrifvas. Men det får väl gå det också. Bra mår jag o då är det ju ej så farligt. Mina studier hann jag nu få komma in i ock, efter hvad jag begripa, skall

jag i mina ämnen ero-
öfra ganska vackra betyg.
Cum laude i Mekanik
skall jag ju ha, och så
tänker jag om möj-
ligt göra Kappa ännu Cum-
laude i Astronomi
också. Så nog hoppas
jag, att det skall bli
bra med den saken.
Men nu tin ti der-
hemma. Ja, nu har
Simon och Helen farit,
så det är allt ganska
trist derhemma för
pappa och mamma. Jag
skall då nu åtminstone
försöka att skrifva
bref ganska ofta; det kan
nog vara roligt i enslig-
heten. Huru är det?
Vi äro nu nödtigt

friska nu alla da komme.
Det var bäst att vara
försiktig så här på
hösten. Men nu kom-
mer jag till en annan
sak. Huru är det med
Lanströmska saken.
Det vore så gerna
intressant att få veta,
huru det nu blifvit.
Derom måste ni
nu snart skrifva.
Ni måste äfven bedja
David skrifva. Han lofvade
att skicka mig något.
Och huru var det med
Harald? Derom måste
jag ock få besked. Och
huru sköter Gustaf
sin båt? Han måtte
väl ej låta den fara allt
för illa nu under hösten.

stormarne. Skrif oss
nu snart och under-
rätta om allt som sker.
Ja, nu måste jag väl
sluta för denna gången.
Men det är sak! Jag
glömde min nyckelknippa
då jag for hemifrån.
och på den har jag nycklarna
till rummet och byrån
i den dubletten, som vi
bodde i förra året. Den
är nu utlejd åt en annan
och han måste få sina
nycklar; ni måste derför
söka reda på den (det
är en nyckelring af stål med,
om jag ej missminner
mig — tre nycklar på) och
skicka den hit. Ja nu helsas
mamma o pappa på det
innerligaste af tillgifna
sonen Richard.
Helsa de andra! [illegible]